

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๓๙/๒๕๕๓

คำสั่งที่ ๓๗๓/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ระหว่าง { นางบุศรา โพธิสุข ผู้ฟ้องคดี
มหาวิทยาลัยนอร์ท - เชียงใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๔/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๒๙๒/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่)

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นได้รับโอนคดีมาจากศาลแรงงานภาค ๕ ตามนัย มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีในตำแหน่งอาจารย์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติงานในตำแหน่งอาจารย์ คณะบัณฑิตวิทยาลัย อัตราเงินเดือนครั้งสุดท้าย ๑๘,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือบอกเลิกสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘

/ทั้งที่ผู้ฟ้องคดี...

ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือกฎหมายแต่อย่างใด ซึ่งในการบอกเลิกสัญญาจ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้า และจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้ครบถ้วน การเลิกจ้างดังกล่าวจึงเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีต้องจ่ายเงินสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๕๔๘ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ รวม ๑๑ เดือน เงินชดเชย ๙๐ วัน ของเงินค่าจ้างครั้งสุดท้าย ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายมาแล้ว ๓๐ วัน ยังคงเหลืออีก ๖๐ วันที่ยังไม่ได้จ่าย เงินเพิ่มของเงินค้างชำระค่าเสียหายหรือค่าขาดประโยชน์จากการเสียประโยชน์ทางวิชาชีพรวมทั้งดอกเบี้ยต่าง ๆ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้าเป็นเงินจำนวน ๑๙๘,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีและชำระต่อไปอัตราเดือนละ ๑๘,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินชดเชย จำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินต้นค้างชำระจำนวน ๑๙๘,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ เป็นเงินจำนวน ๒๔,๔๑๐ บาท และชำระดอกเบี้ยของเงินต้นดังกล่าวนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินชดเชยค้างชำระจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ เป็นเงินจำนวน ๔,๘๘๒ บาท และชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินชดเชยค้างชำระนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ทุก ๆ ๗ วัน ของเงินต้น ๒๓๔,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

๖. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายหรือค่าขาดประโยชน์จากการเสียประโยชน์ทางวิชาชีพ เป็นเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินต้นดังกล่าวนับจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

/๗. ให้ผู้ถูกฟ้องคดี...

๗. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีออกหนังสือรับรองการทำงานหรือใบสำคัญการผ่านงาน ในตำแหน่งอาจารย์คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ภาษาไทย ๑ ฉบับ ภาษาอังกฤษ ๑ ฉบับ และตำแหน่งอาจารย์คณะบัณฑิตวิทยาลัย ภาษาไทย ๑ ฉบับ ภาษาอังกฤษ ๑ ฉบับ

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีตำแหน่ง อาจารย์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ โดยเริ่มปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีได้จ้างผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานในตำแหน่ง อาจารย์ คณะบัณฑิตวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ โดยเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากงานเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ และได้กลับเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีอีกครั้งเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ซึ่งจากวันดังกล่าวจนถึงวันบอกเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานติดต่อกันมาเพียง ๙ เดือน จึงยังไม่ครบ ๑ ปี จึงมีสิทธิได้รับเงินชดเชย ๙๐ วัน จึงมีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยเท่ากับ ค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๓๐ วัน โดยสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีบอกเลิกสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่บกพร่องอย่างร้ายแรง ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนในตำแหน่ง อาจารย์อย่างเหมาะสมให้สำเร็จลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ผ่าฝืนระเบียบ ข้อกำหนด ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน การบริหารงานบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีอย่างร้ายแรง และผู้ฟ้องคดี มีขีดความสามารถจำกัด โดยในภาคการเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดี ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบการสอน ๓ รายวิชา ต่อมาเมื่อประมาณต้นเดือน สิงหาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอเบิกเงินค่าตอบแทนการสอนวิชา ๓๑-๔๐๘ การพัฒนาองค์การ ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดี เรื่องหลักเกณฑ์เกี่ยวกับภาระงานสอน และเงื่อนไขการจ่ายค่าตอบแทนการสอนให้คณาจารย์ประจำ พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๑๑,๒๕๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับ ค่าตอบแทนการสอนตามประกาศฉบับดังกล่าว และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่เมื่อถึงเวลาที่กำหนดให้ส่งเกรดของนักศึกษา ผู้ฟ้องคดีกลับมิได้ส่งเกรดนักศึกษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี โดยอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนการสอนให้แก่ผู้ฟ้องคดีก่อน และเพื่อมิให้

/เกิดความเสียหาย...

เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดี อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เงินส่วนตัวจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยอมส่งเกรดของนักศึกษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ จงใจทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับความเสียหายเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสมให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต มีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจและเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับหรือข้อกำหนดของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการสอบสวน และมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ถอดถอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งอาจารย์ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจฟ้องคดีนี้ต่อศาลได้ และการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีกรณีนี้มิใช่เป็นการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องจากผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีโดยที่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีความผิดหรือบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่และระหว่างวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีมิได้ลาออกจากงานเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้าง โดยในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดียังมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีทำการสอนนักศึกษาอยู่ และผู้ฟ้องคดีมิได้นำเงินค่าตอบแทนการสอนมาต่อรองกับการส่งเกรดนักศึกษา โดยในการส่งเกรดนักศึกษา แม้ผู้ฟ้องคดีจะส่งล่าช้าไปบ้าง แต่ก็มีได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีและนักศึกษาแต่อย่างใด และเงินค่าตอบแทนการสอนเป็นเรื่องของผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย เป็นผู้ทำเรื่องเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีควรมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนตามระเบียบ และในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานที่มหาวิทยาลัยผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้รับการประเมินการสอนนักศึกษาในระดับดี ดีมาก และดีเยี่ยมมาโดยตลอด ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และได้จัดทำเอกสารการสอนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีหลายรายการ ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้มีความสามารถจำกัดและไม่เหมาะสมกับตำแหน่งอาจารย์ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้าง

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเกี่ยวกับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีนั้น มิใช่เป็นการยอมรับว่าผู้ถูกฟ้องคดีเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีลาออกจากงานเพื่อสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ระหว่างวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้แสดงเจตนาเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อขอไม่รับเงินเดือนในช่วงเวลาดังกล่าวและในระหว่างเวลานั้น ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาปฏิบัติงานเพียง ๒ วันเท่านั้น สำหรับการส่งเกรดวิชา ๓๑-๔๐๙ การพัฒนาองค์การ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่าให้ส่งเกรดนักศึกษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับปฏิเสธการส่งเกรดนักศึกษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี และอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องจ่ายเงินค่าทดแทนการสอนให้แก่ผู้ฟ้องคดีก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงจะส่งเกรดนักศึกษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ติดตามทวงถามอยู่ตลอดเวลาจนล่วงเลยวันประกาศผลการศึกษา อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เงินส่วนตัวจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยอมส่งเกรดให้ผู้ถูกฟ้องคดีในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีในด้านมาตรฐานวิชาการ และนักศึกษาไม่สามารถทราบผลการเรียนก่อนวันเปิดภาคการศึกษา และไม่สามารถลงทะเบียนเรียนได้ตามกำหนดเวลา ส่วนการประเมินผลการสอนนักศึกษานั้นเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการสอนไปให้นักศึกษาในชั้นเรียนด้วยตนเอง และเป็นผู้เก็บแบบประเมินผลรวบรวมส่งในส่วนที่เกี่ยวข้อง จึงไม่อาจบ่งชี้ได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสามารถที่แท้จริง แต่ในทางกลับกันในการออกข้อสอบของผู้ฟ้องคดีได้รับการท้วงติงจากคณะกรรมการสอบไล่ให้มีการแก้ไขหลายครั้ง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับ หรือข้อกำหนดของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งอธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีได้สอบสวนแล้ว และมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเรื่องอำนาจศาล คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าปฏิบัติงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีในตำแหน่งอาจารย์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ขณะปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอาจารย์คณะบัณฑิตวิทยาลัย ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งบอกเลิกสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดีโดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือกฎหมายแต่อย่างใด ซึ่งในการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้า และจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่ครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีบอกเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และไม่เป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินค่าชดเชย และสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้า พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ นับแต่วันเลิกจ้างจนถึงวันฟ้องคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ของเงินชดเชย และเงินสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้านับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีและให้ออกหนังสือรับรองการทำงานหรือใบสำคัญการผ่านงานให้แก่ผู้ฟ้องคดีพิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานเอกชนแต่ได้รับมอบหมายจากกระทรวงศึกษาธิการให้จัดทำบริการสาธารณะในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่ออธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามนัยมาตราเดียวกัน การที่อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีใช้อำนาจตามมาตรา ๔๓ (๔) ประกอบมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ ถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งอาจารย์ กรณีจึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของอธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งอาจารย์ คำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากการเป็นอาจารย์ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยเงินค่าชดเชยและเงินสินจ้างแทนการบอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้าพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี และออกหนังสือรับรองการทำงานหรือใบสำคัญการผ่านงานให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการฟ้องคดีที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง อันเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง จึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปในประเด็นเงื่อนไขการฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองแล้วหรือไม่ มาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้นหรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในภาคการศึกษาที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบสอนนักศึกษาใน ๓ รายวิชา และเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยได้มีหนังสือถึงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอให้พิจารณาจ่ายค่าตอบแทนการสอนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า ภาระการสอนของผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับค่าตอบแทนการสอนตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดี เรื่อง หลักเกณฑ์เกี่ยวกับภาระงานสอนและเงื่อนไขการจ่ายค่าตอบแทนการสอนให้คณาจารย์ประจำ พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่เมื่อถึงกำหนดเวลาส่งเกรดนักศึกษาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดไว้ในปฏิทินการศึกษาปี ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีมิได้ส่งเกรดนักศึกษาวิชา ๓๑-๔๐๙ การพัฒนาองค์การให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องจ่ายค่าตอบแทนการสอนให้แก่ผู้ฟ้องคดีก่อนจึงจะส่งเกรดให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี จนกระทั่งล่วงเลยเวลาประกาศผลสอบในวันที

๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีก็ยังมีได้ส่งเกรดนักศึกษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้เงินส่วนตัวจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงส่งเกรดนักศึกษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าว ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๒๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการฯ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีถือเป็นความบกพร่องอย่างร้ายแรง เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วจึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง ศาสตราจารย์ชั้นต้นเห็นว่า การที่อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งอาจารย์นั้นสืบเนื่องจากอธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับหรือข้อกำหนดของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง ในการดำเนินการสอบสวน และถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง ซึ่งตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง ตอนท้าย กำหนดให้คณาจารย์ผู้ถูกถอดถอนมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาภายในสามสิบวัน กรณีจึงถือได้ว่า มาตรา ๙๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายไว้เป็นการเฉพาะ ฉะนั้นในกรณีที่คณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนผู้ใดถูกอธิการบดีถอดถอนออกจากตำแหน่งตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก่อนที่คณาจารย์ผู้ถูกถอดถอนจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลต้องดำเนินการอุทธรณ์คำสั่งของอธิการบดีต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาก่อน และเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษามีคำวินิจฉัยแล้ว หรือมิได้มีคำวินิจฉัยภายในเวลาอันสมควร คณาจารย์ผู้นั้นจึงสามารถนำคดีมาฟ้องต่อศาลได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าภายหลังจากที่อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งอาจารย์แล้ว

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีมิได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้กำหนดไว้ โดยผู้ฟ้องคดีได้นำคดีนี้ยื่นฟ้องต่อศาลแรงงานภาค ๕ ซึ่งต่อมาได้โอนมาเป็นคดีของศาลปกครอง ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงยังมีได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในเงื่อนไขการฟ้องคดีที่ศาลปกครองจะรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาได้ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งเพิกถอนรายงานกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบในคดีนี้ ตั้งแต่การส่งรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาเป็นต้นมาทั้งหมด และมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี ความว่า ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจหน้าที่ต้องดำเนินการกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไปตามรูปคดีเดิมของผู้ฟ้องคดีที่ได้ยื่นไว้ต่อศาลแรงงานภาค ๕ แล้ว ซึ่งศาลแรงงานภาค ๕ มิได้ส่งจำหน่ายคดีของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการโอนคดีมาพิจารณาพิพากษาที่ศาลปกครอง อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้แก้ไขความเดือดร้อนเสียหายของตนมาโดยตลอดโดยได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลแรงงานภาค ๕ ย่อมฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายแล้ว นอกจากนี้คำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ เรื่อง ให้อาจารย์พ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ นี้ ไม่มีสภาพเป็นคำสั่งทางปกครอง เนื่องจากไม่มีรายละเอียดว่าผู้ได้รับผลกระทบจากคำสั่งจะต้องดำเนินการอุทธรณ์ต่อหน่วยงานใดอย่างไร และผู้ออกคำสั่งก็มีได้แจ้งคำสั่งถอดถอนผู้ฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบโดยเปิดเผยและเป็นทางการ จึงมีอาจเป็นเหตุตามกฎหมายที่จะนำมาตัดสิทธิการฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดี

/จึงขอให้...

จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นและให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๔) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (๕) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด (๖) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง โดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันได้บัญญัตินิยาม “หน่วยงานทางปกครอง” ไว้ว่า หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนซึ่งมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ บัญญัติให้เป็นสถานศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งการจัดการศึกษาอบรมให้แก่ประชาชนเป็นภารกิจพื้นฐานของรัฐที่รัฐจะต้องจัดทำหรือสนับสนุนให้เอกชนจัดทำ กรณีจึงเห็นได้ว่า

/แม้ผู้ถูกฟ้องคดี...

แม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีใช้กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็เป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการบริการสาธารณะด้านการศึกษาอันเป็นกิจการทางปกครองและใช้อำนาจทางปกครองในการดำเนินกิจการดังกล่าวตามกฎหมาย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีคงเป็นหน่วยงานทางปกครองก็เฉพาะแต่ในกรณีที่กระทำการในการดำเนินกิจการทางปกครองและใช้อำนาจทางปกครองในการดำเนินกิจการดังกล่าวตามกฎหมายเท่านั้น คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีบอกเลิกสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ เรื่อง ให้อาจารย์พ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือกฎหมายแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จ่ายสินจ้างแทนการบอกเลิกจ้างล่วงหน้าและค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้ครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ข้อเท็จจริงในคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาจ้างไว้แก่กัน ซึ่งตามนิยามคำว่า “สัญญาทางปกครอง” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้สัญญาทางปกครองหมายความรวมถึง สัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ หรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคหรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทำสัญญาจ้างให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอาจารย์ มีหน้าที่ให้การศึกษาหรือทำการสอนแก่นักศึกษาในหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดี กรณีจึงเป็นสัญญาทางปกครองที่มีลักษณะเป็นสัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้บอกเลิกสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาดังกล่าว กรณีจึงมีเหตุแห่งการฟ้องคดีเกิดจากสัญญาทางปกครอง คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับ

/สัญญาทางปกครอง...

สัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แม้ว่าคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีจะบอกเลิกสัญญากับผู้ฟ้องคดีโดยมีคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ เรื่อง ให้อาจารย์พ้นจากตำแหน่งลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ดังกล่าว ก็เป็นเพียงรูปแบบในการบอกเลิกสัญญาจ้างมิได้ทำให้เหตุแห่งการฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไปเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในการออกคำสั่ง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันแต่อย่างใด คดีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และได้ยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ผู้ใดมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองและการยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดให้การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเป็นคู่สัญญาในสัญญาจ้างที่พิพาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีคือคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกสัญญาจ้างก่อนครบกำหนดเวลาการจ้างตามสัญญาและผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมจึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีมีจึงมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง และการยุติข้อโต้แย้งจำต้องมีคำบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง อีกทั้งเหตุแห่งการฟ้องคดีเกิดจากการบอกเลิกสัญญาจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๘ เรื่อง ให้อาจารย์พ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจึงรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งบอกเลิกสัญญาจ้างดังกล่าวหรืออย่างช้าเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับเช็คค่าชดเชยการทำงานเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลแรงงานภาค ๕ ซึ่งเป็นศาลที่ได้รับคดีไว้พิจารณาก่อนจะโอนคดีมายังศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ กรณีจึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ศาลปกครองจึงมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องไว้พิจารณา

นายสุชาติ มงคลเลิศพล

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุช ศิริยุทธ์วัฒนา

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมัญญ ปุญญกริยากร

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

วันที่อ่าน

นาฬิกา : ผู้พิมพ์